

Csoóri Sándor

KINEK HÓDOLHATNÉK MÉG?

Kinek hódolhatnék még
titkos mosollyal
eliramlott éveim után?
Talán az alvó nőknek,
akik szabadon, lazán
feküsznek széles ágyukon.
A combjuk
kilátszik félig a takaró alól,
s lepedőjükön mályvák ragyognak át,
ha jön a hajnal.

Mennyi szétterült, fekete haj a párnán
és szendergő csukló!
Mennyi lecsúszott ingváll!
S mennyi partra sodródott, nyári izgalom
a padlón szétdobált csöpp holmik körül!

Mindennap mennem kell tovább
utolsó szállásom felé.
Mindennap kidől a falból
egy ajtófélfá mögöttem,
s elporlad egy-egy küszöb,
de ha mégis visszanézek néha,
heverő hegyek és heverő, nagy tengerek helyett
lopakodó fényeket látok,
szobákat, zöld holdakat, melyek
alvó asszonyokra sütnek.

Ki ne akarna visszafordulni nyomban,
követni akár egy repülő porszemet is?

Hitel, 2003/10.

CSÓRI SÁNDOR (1930, ZÁMOLY) JÓZSEF ATTILA- ÉS KOSSUTH-DÍJAS LÍRIKUS, ESSZÉISTA